

เรื่องเล่าร่ำพลิง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

“ เพราะชีวิตยังไม่สิ้น ก็ต้องดิ้นกันต่อไป ”

นางสาว ชัชมล กล้าพลบ

หน่วยบริการให้สารน้ำทางหลอดเลือด (IVN) งานการพยาบาลสนับสนุนการบริบาลผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์

สวัสดีแขกผ่านไปใครผ่านมาทุกท่าน ที่ได้ก้าวขาหลวมตัวเข้ามาอ่านบทความชิ้นนี้ ก่อนอื่นขออนุญาตแนะนำตัว เพื่อทำความรู้จักกันให้มากขึ้น สวัสดีค่ะ ดิฉันนางสาวชัชมล กล้าพลบ สังกัด IVN หรือที่ทุกคนรู้จักในชื่อ IV Nurse หรือหน่วยบริการให้สารน้ำทางหลอดเลือด จบNR รุ่น 47 ตั้งแต่เรียนจบก็ทำงานได้เปิดเสร็จ 1 ปีกับอีก 8 เดือนแล้วค่ะ ก็ถือว่ายังไม่หน้าเก่าแต่ก็ไม่ใช่นะหน้าใหม่ แล้วทำไมจึงเกิดเรื่องเล่านี้ได้ เชิญเข้ามาใกล้ ๆ เดี๋ยวจะเล่าให้ฟังค่ะ

อย่างที่ได้นำเสนอไปข้างต้น ขออนุญาตแนะนำใหม่แบบย่อ ว่าดิฉันเป็นพยาบาลสาวใจโลโอวีเนิร์ส พุดแบบนี้การันตีว่าในวันแรกที่ทุกคนต้องคิดว่าดิฉันเชี่ยวชาญเรื่องเส้น จะเจาะเลือดหรือเปิดเส้นก็เก่งแน่นอน ใช่มั้ย ขอยอมรับกันตรงนี้ว่าถ้าหมายถึงเส้นเล็กน้ำตกเลือดหมู ก็คงไม่ไกลความเป็นจริงมากนัก เพราะเรื่องราวที่แท้จริงคือดิฉันยังเป็นเพียง ‘เด็กเทิร์น (turn)’ คนหนึ่งเท่านั้นเอง อาจจะสงสัยว่าเด็กเทิร์นคืออะไร ด้วยความที่ IV Nurse เป็นหน่วยงานพยาบาลที่มีความเฉพาะ ซึ่งแตกแยกย่อยมาจากพยาบาลทั่วไป เป็นหน่วยงานที่ต้องบูรณาการสิ่งใหม่ ๆ ต้องมีการใช้เทคโนโลยี สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญ นอกจากความรู้และความสามารถ คือประสบการณ์ในการเรียนรู้นวัตกรรม ซึ่งหากไม่เคยลงมือทำก็ยากจะเข้าใจ เพราะสาวโอวีไม่ได้มีเพียงหน้าที่เพื่อการพยาบาล แต่เราต้องมีการบูรณาการเพื่อดำเนินงานในบทบาทส่วนอื่น หนึ่งในนั้นคือการอยู่ในทีมกู้ชีพเบื้องต้น (CPR) เพราะเราถือความปลอดภัยของผู้ป่วยเป็นสิ่งสำคัญ จึงได้สังเกตเห็นคุณสมบัติหนึ่งที่หากนำมาประกอบกันแล้วจะสมบูรณ์ คือ ประสบการณ์ และนั่นคือระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปี

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ เชื่อว่าหลาย ๆ ท่านอาจมีสงสัย ว่าสิ่งที่ได้เล่ามานั้น มันสำคัญอย่างไร เพราะที่ได้เกริ่นไว้ มันก็ไม่ได้สิ้น และมันก็ไม่เห็นจะต้องดิ้นตามชื่อเรื่อง ก่อนอื่นต้องบอกว่า ที่ต้องอารัมภบทเสียดยาวเพราะอยากให้ทุกคนได้รู้มุมมองหลังของชีวิตเด็กเทิร์นตาไม่ดำแต่ได้ตาล้าอย่างแรงคนนี้ว่า ชีวิต 1 ปี 8 เดือนที่ผ่านมาได้เทิร์นมา 3 ที่แล้วค่ะ! อาจจะเป็นตัวเลขที่เหมือนจะไม่มากมาย แต่เชื่อว่าเป็นชีวิตใครหลาย ๆ คนการย้ายที่ทำงาน 3 ที่ในเวลาปีกว่า ๆ นี้ ไม่ปกติอย่างแน่นอน ฮ่า ๆ พุดแล้วก็เข้าสู่การสิ้น เพราะชีวิตเด็กเทิร์นคนนี้ยังต้องมีอะไรให้เรียนรู้อีกมากมาย จะบอกว่าสิ้นก็ยังไม่ขาดใจ จะบอกว่าคงไม่ไหวแต่ก็ยังต้องไปต่อ เพราะการเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุดและดิฉันเองก็ยังไม่อยากหยุดที่จะพัฒนา เพราะการเป็นโอวีเนิร์สที่เพียบพร้อมทั้งความรู้ความสามารถและพร้อมไปด้วยประสบการณ์อันมีค่า คือหนึ่งในความมุ่งหวังของการประกอบวิชาชีพพยาบาลสำหรับฉันเอง เพราะฉะนั้นการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อเป็นประสบการณ์ไว้สรรสร้างนวัตกรรมเพื่ออนาคต สำหรับการดูแลแบบองค์รวมอย่างยั่งยืน ก็ถือเป็นการต้องดิ้น ที่ดิ้นไปข้างหน้า ไม่ใช่ว่าเป็นปลาขาดน้ำดิ้นกระแด่วอยู่กับที่เสียเมื่อไร

เพราะผู้คนที่ต่างกำลังสร้างสรรค์ประสบการณ์ ในขณะเดียวกันประสบการณ์ก็กำลังสร้างสรรค์ผู้คน โลกนี้กำลังหมุนไปและก่อให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ไม่รู้จบ ดิฉันเชื่อมั่นว่าเมื่อครบ 2 ปีประสบการณ์เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหาได้จากบทเรียนเล่มไหน และคงไม่ใช่เรื่องที่ฟังจากใครแล้วจะเข้าใจได้ง่าย ๆ แน่แน่นอน ดิฉันมีความเชื่อมั่นว่าจากเด็กเทิร์นได้ตาล้าคนนี้ คงกลายเป็นพยาบาลหน้าตาสดใส มีความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ในฐานะพยาบาลผู้เชี่ยวชาญเรื่อง IV เช่นกัน ไม่ว่า Survival ‘Road to IV Nurse’ นี้จะจบลงเช่นไร แต่ถ้าชีวิตยังไม่สิ้น ก็ต้องดิ้นกันต่อไป

...เพราะทุกเส้นทางต่างมีเรื่องราว และทุกเรื่องราวคือประสบการณ์...

...เป็นรากฐานแห่งความยั่งยืน...